

Stotinu i jedna pjesma

(Odabrane pjesme)

**Meni srce veli,
Piši što ti kažem,
Ja mu otkucaje,
U stihove slažem.**

Biseri ispod Inča

Unuk pita djeda svog 'ko je Bog

Sluša unuk djeda svog
kako priča priče,
i u svakoj spominje
nepoznatu riječ Bog.

Mora pitat unuk
ono što on ne zna,
da mu djeda kaže,
inače će ispast
da mu djeda laže.

Reci, dragi djede,
što to znači Bog?
To ime u tvojoj priči
kako čujem,
na bajku mi liči.

Šuti djeda – što će,
unuku se smije,
on postanak stvari
učit' stig'o nije,
pa i ne zna djeda
gdje se tajna krije?

(Volujak, 20. 08. 1968)

UZALUDAN VAPAJ

Stanite
satovi,
stanite.
Umoran sam,
život me
tjera da žurim.
Ja ne mogu,
poslova nedovršenih
svaki dan mi ostaje.
Nisam pročitao
novina od jučer,
večer`o nisam
za ponedjeljak
prošli,
a pozivi došli:
tko hoće
na Mjesec sutra.
Satovi,
molim vas
stanite
i ne dajte
vrijeme da teče.
Proljeće je,
mirisni behar svuda,
u duši pravi čuda.
Neka zaljubljenih
u zagrljaju,
u pravom su raju.
Dok veselje teče,
nek` vrijeme stoji,
neka čovjek
novu budućnost
skroji.
Stanite, satovi,
da prikupim snage,
stanite...

(Bargau, 1970.)

OPI ME MIRIS CVIJETA TVOG

Ko pčelica vrijedna
lut`o sam po svijetu
Divio se proljeću,
proljetnome cvijetu.

Od cvijeta do cvijeta
tražio sam meda.
Divio se svijetu
što krasno izgleda.

Svijet je dosta šaren
i cvjetovi, Bože,
Al` se u ljepoti,
prevariti može.

PUSTI ME DA SANJAM

Čekah te dugo,
prosjak ljubavi, i sretah te,
cvijete mirisni,
opi me, uspava me...
Sanjam da sam u rajju,
pored mene princeza mala,
bajka mi je dala.

Ljubljah joj usne
i sve što je njeno.
Ali, Bože,
zar i to može.
Budi me ona
i tjera iz raja,
iz božanskog sjaja.
Ne da mi da sanjam, da živim,
da doživim sreću još veću...

Pusti me, princezo, pusti me,
mirisni cvijete,

kamenog srca,
da spavam, da sanjam.
Ne budi me, ne prekidaj mi sreću.
Želim ljubav još veću.

Tvoj prosjak ljubavi
ne traži puno.
Traži samo riječ nježnu,
vitki stas i umiljat glas,
poljubaca više
k'o kiše!

OČEVI NAŠI SINOVI SMO VAŠI

Očevi naši,
gorjeli su
u ognju
i krv su lili,
za žrtvu
sebe dali
gladni
u velikoj
gori
kožom razapetom
na kosturu svom
tražili i našli
izgubljenu slobodu.
Ako bi netko
pomisliti htio
da bi je uzeo
neka odmah zna
da za njega
naše sunce
više ne sja.
Podići ćemo glave
razjarena srca
glasno do neba
pustit ćemo glas
tražiti spas
primjerima očeva
svi
na juriš u boj
svoje ne damo
tuđe ne gledamo
svoju bašču uzgajamo
jabuke zalijevamo
crvene k`o krv
najljepše
na svijetu.
Zaklesmo se
da će tako biti:
Očevi naši
sinovi smo vaši.

**PJESMA
MLADOG VOJNIKA**

Došli smo sa
sjevera i juga,
istoka i zapada,
očevom stopom
i kažemo:
Drzniče, ne!
zemlja ima sinove.
Nećeš nevinih bataljone,
u stočne trpati vagone.

(Bileća, 26. 01. 1965.)

NIKAD NE ZABORAVI

Crveni oblaci
rat.
Čelične cijevi
avet.
Sijači smrti,
kradljivci slobode.
Gospodar novog jarma
ide,
bježi!
Kuda?
Pod zastavu novu.
Kroz obruča sto,
idu okovani,
traže izgublenu
slobodu.
Iskrena je zakletva majci,
iskrene su riječi
zapisane u srcu.

(Kreševo, 10. 11. 1981.)

Zlatni stihovi

MOJE STABLO

U crkvenim knjigama stoji,
Od kuda su pradjedovi moji.
Pradjed je iz Zagvozda poš'o,
U kreševski kraj je doš'o.

Pri kraju osamnaestoga vijeka,
Pradjed Mijo poš'o iz daleka.
Svoju čeljad iz Zagvozda dig'o,
U Crniće kraj Kreševa stig'o.

Zašto sele u knjizi ne piše,
Svakim danom bivalo ih više.
Množili se i svud' naselili,
Svoja gnijezda u tom kraju svili.

Ovaj podatak u knjizi stoji,
Pradjed Mijo devet djece broji.
U pet različitih sela rođeni,
Stočarstvom su sigurno vođeni.

U podnožju planine Inča,
Tu počinje moga stabla priča.
Pradjed Mijo prvi je bio,
Svoje gnijezdo, tu je on svio.

S čeljadima i sa stokom pođe,
U Kamenik sadašnji dođe.
Tu nikoše i štale i kuće
Vrijeme leti k`o da bješe jučer.

Pradjed Miji štimaše planina
Sa ženom rodi on četiri sina.
Jedan od njih što tu je ponik`o
Po imenu moj djeda je Niko.

Djeda Niko dvaput se oženi
On porodi oca Luku meni
Još tri kćeri i tri fina sina,
Selo raste – velika milina.

Majka Jela i otac mi Luka
Ne bojaše se ni mraka ni vuka.
Po imanju sirotinja bješe
Osmero ih na svijet doniješe.

Brat i sestra mladi su umrli
A ostali i danas su živi,
Ivica je svoje sidro dig'o
U daleku Australiju je stig'o.

Slavo, Pero i Anto ponosni
Ostadoše svi u Srednjoj Bosni.
Ja sam Anto i pronađoh Lucu
Vrlo mladu odveo je sudcu.

Odobriše maloljetnoj braka
Luca posta maloljetna majka
Krv Stanića i Ljiljića roda,
Spojiše se k'o čarobna voda.

Porodismo tri sokola mila
Vila im je na krštenju bila
Dala im je blagoslov i ime
Nek' se ljudi njima sada dive.

MAJKO HVALA TI

Majko hvala ti
Na tegobi bremena
Na bolu u porodu
Na majčinoj brizi
Oko svoga čeda
Da uspravno ide
I da život gleda.

Hvala ti
Za sve živote
Za sve ljepote
Za heroje
Za umove svijeta
Za život što cvjeta
Za sav ljudski rod
Što tvoj je plod.

Majko
Sve si nas rodila
Borbu si vodila
Kroz vjekove puste
Kroz magle guste
Krv si lila
Neuništiva si sila.

Tražila si sreću
U mirisnom cvijeću
Tražila slobodu
Svome rodu
I svome plodu
Majko.

NA SKIJANJU

(Junaci priče: Ana Marija, Nina, Toni, Sara, Stefan i Kristijan)

Desilo se k`o u nekoj priči,
Na skijanje krenuše Stanići.
U Austriju u skijaško mjesto,
Gdje skijaši navraćaju često.

Dan odmora prijao je nama,
Drugog dana svi su na skijama.
Staro, mlado samo jedno muči,
Tko će bolje skijanje da uči.

Nastavnik im nova znanja daje,
Osim Sare nitko se ne kaje.
Ni zbog truda ni zbog silnog znoja,
Ni žestokog takmičarskog boja.

Za par dana naučiše moji,
Kako da se na skijama stoji.
Skije voze niz strmine puste,
Kroz kapije i magline guste.

Oko škole Stefan nam je mrd`o,
Vidio je da je svuda tvrdo.
Svoju hrabrost na visinu diže,
Niz padinu on najbrže stiže.

Jednog dana nađoše rješenje,
Za dječicu bit će takmičenje.
Vozit će se slalom, nije šala,
Takmičare briga je spopala.

Cijelu noć ih drži nesunica,
Svi sve znaju, nema neznalica.
Biti prvi velika je muka,
Biti zadnji još je veća bruka.

Svanulo je, djeca skije drže,
U mislima svi voze najbrže.
Nina viče: pomoz mi Bože,
Ako padnem ništa se ne može.

Toni hrabar i ponosan momak,
Kosa prede može na nju bobak.
Ana viče: najbolja sam zna se,
Nikom ne da ni u snu preda se.

A ostali oborili glave,
Svi bi rado pobjegli iz jave.
Što će, kud' će u red su stali,
Dok ih nisu na red prozvali.

Sudac zove i pištaljkom pišti,
Počinjemo, nek` nitko ne vrišti.
Voze djeca nepoznata roda,
Brzi slalom on je sada moda.

Na redu su i unuci moji,
Redoslijedom kako sada stoji.
Prva vozi baš Ana – Marija,
Mili Bože kako dobro skija.

Slalom vozi brže od Janice,
Za tren oka pređe sve granice.
Poslije Ane na stazi je Nina,
Ljudi misle – paklena mašina.

Snijeg raznosi sve se za njom praši,
Svjetlan veli: gdje su tamburaši.
Nek` se pije uz bogata jela,
Nina stazom prođe kao strijela.

Još urlici nisu ni prestali,
A Toniju start su odsvirali.
Jurnu Toni odozgo na dolje,
Niko drugi to ne može bolje.

Navija se: Ana – Nina – Toni,
U ušima još nam buka zvoni.
Ja ponosa kod bakice Luce,
Najbolji su, grijalo ih sunce!

Djedi Anti i srce se steže,
Od suzica jedva se usteže.
Kiki zove gdje je njegov dida,
Jer je dida oštećena vida.

Sara više k`o neka sirena,
Traži mamu imenom Irena.
Sve to bješe kao lijepa bajka,
Najbolji su rodila ih majka.

Nakon trke fanfare sviraju,
Takmičare najbolje biraju.
Tri Stanića, tri mlađana ptića,
Prva mjesta – istinita priča!

Prvo, drugo i po redu treće,
Slavilo se skoro cijelo veče.
Nina prva na postolje stala,
Najbolje je ona i skijala.

Do nje Toni i Ana – Marija,
Od veselja svako od nas sija.
Ovu pjesmu djeda zapisuje,
Nek` se širom naše Bosne čuje.

O pobjedi tri mlada ptića,
Koji rastu u rodu Stanića.
Nek' nastave pobjede nositi,
Mi ćemo se njima ponositi.

KNJIGOCID

Slučajno vidjeh
Pun kontejner knjiga
Što nisu ničija briga.
Odvoze ih na vatrište
Da sagore
A nas i dalje
Nesporazumi more.

Mrzimo se
A u knjigama je
Toliko ljubavi
Ne poštujemo se
Znanja su nam niska
A knjiga je daleko od nas
Nije nam bliska.

Mi je bacamo
Na zgarišta
Mi lutamo tražeći
Put ka sreći
A knjiga nam ga
Može reći.

Zašto je ništimo
Zašto je palimo
Kada je izvor znanja
Kada nam otvara
Oči i dušu
Kada je izvor blagostanja.

SMIJ SE

Smij se
Kad si u jadu
Jer i to će proći.

Smij se
Kada te uspjeh
Daleko odnese
Jer i to će proći.

Smij se
Kad te pritisne bijeda
Jer i to će proći.

Smij se
Kad te optereti bogatstvo
Jer i to će proći.

Smij se
Onaj što podiže piramide
Nestade
Smij se
I piramide će nestati.

Smij se
Jer sve što je nastalo
Nestat će
Smij se
Lakše ćeš podnijeti
Gubitak.

PORUKA

Čitaj

To je temelj

Mudrosti.

Razmišljaj

To je izvor

Snage.

Radi

To je cijena

Uspjeha.

Igraj se

To je tajna

Vječne

Mladosti.

Smij se

To je glazba

Duše.

Misli o sebi

To će te odvesti

Do zvijezda.

Voli i budi

Voljen

To je ljubav

Od Boga.

Nađi vremena

Za sve

Jer:

Dan je

Kraći

Od sna.

JEDAN JE BOG

Ljut sam na ljudski Egoizam
Jer izmisli
Bogova kiše.
Bog je samo jedan
Nema ih više.

Ljut sam na sekte
I razne vjere
Jer svaka tvrdi:
Njen je pravi Bog
A ne poštuje
Mog.

Ljut sam
Na vjeroučitelje
Iz svih vjera
Jer ne propovijedaju
Jednoga Boga
I ne bore se
Da među ljudima
Zavladaju
Mir i sloga.

Ljut sam
Jer vjerujem
U jednoga Boga
Koji sve stvori:
Zakone kosmosa
I planeta
I sva bogatstva
Ovoga svijeta.

1990. – VIZIJA RATA**G**ranate

Opet

Nacionalističke

Plate

Bratstvo – jedinstvo

Postade fraza

Eto ti opet

Dubokog jaza

Opet egoizam.

Opet

Moj Bog

Bolji od tvog

Zapali ti

Kuću moju

Zaboravi

Da ću ja

Tvoju.

Opet svi

U boj

Opet svi

U stroj

Svi u lance

Pa i znance.

RUŽICA

Iz pupoljka ruže
Razvila se
Ti si –
Ljepota i boja
Tvoji su
Mirisi.

Pčelica malena
Sletjela na cvijet
Opija se prahom
Uljepšava svijet.

Ružica i pčela
Sagradiše raj
Javi se oluja
Igri dođe kraj.

Kad oluja prođe
Sunce opet grije
Procvjetaloj ruži
Pčelica se smije.

Ružice mirisna
Daj pčelici med
Nek` s njezinog srca
Otopi sav led.

SJENICA

Zašto pjevaš tužno
Ti sjenice mila
Ljetos si nam ptico
Veselija bila.

Zar ni lišće žuto
Ne pomaže tebi
Da saviješ gnijezdo

Ti za zimu sebi.

Il` si možda ljuta
Zbog odlaska lasta
I što više nema
Na njivama plasta.

Veseli se mila
Nemoj tugovati
Opet ćeš sa nama
Zimu zimovati.

POMOZI MI BOŽE

Bože

Pomozi mi
Da ispunim srce
Radošću i srećom
Mudrošću i snagom
Da pravim mostove
Preko kojih će
Ići samo ljubav;
Da razlikujem
Zlo od dobra
Da nikome
Ne nanese bol
Da pobjeđujem
Ljubavlju i razumom.
Napuni moju čašu
Vinom i ljubavlju
Da nazdravim
Svim dobrim ljudima
Da se opijem
Ljudskom dobrotom.

ČAŠA LJUBAVI

Podižem čašu ljubavi
I nazdravljam svim ljudima
Ove planete –
Neka svi osjete ljubav
I zdravi i bolesni
Crni i bijeli
I svako dijete.

Napuni Bože ovu čašu
Ljubavlju svojom
Neka se svako opije
I shvati da si Otac Ti
Neka nestane zavisti
I ljubomore
Egoizma i nacionalizma
I raznih drugih čuda
Neka iz braće
Po Bogu
Izađe misao luda.

JA SAM ČUDO

Nikao sam
Iz sjemena
Posijanog
Od najmudrijih.
Nikao sam
Da postanem
Planina.
Nikao sam
Da pobjeđujem
I slavim
Pobjede.

Nikao sam

Hvala Bogu
Da sve mogu.
Nikao sam
I nitko neće
Imati moj um
Moje srce
Moje oči
Moj sluh
I moj glas.

Nikao sam
Kao čudo
I to se zna.

STVARAM LJUBAV

Volim sunce
Jer me grije
Volim ženu
Kad se smije
Volim kišu
Jer mi vraća dah
Volim svjetlost
Jer mi pokazuje put
Volim noć
Jer mi otkriva zvijezde
Volim veselje
Jer mi vraća snagu
Volim tugu
Jer mi otvara dušu
Volim prepreke
Jer su mi izazov.

Volim da volim
I da stvaram ljubav
Jer jedino ljubav
Briše zaborav.

VJETAR JE KRIV ZA SVE

Vjetar nanese miris ruže
Te opi dušu moju.
Opijum me učini robom,
Ljubav prva i čežnja za tobom.

Vjetar te donese meni
Onog davnog dana
Bez riječi bijaše susret taj
Usne se opijaše, uđosmo u raj.

Vjetar nam šaputao priče
Zagrljeni tražili smo sreću
Život nas je vodio, ali kuda
Naide sudbina luda.

Vjetar te odnio kroz život
A meni nanio tugu
Pozdrave sam ti slao
Gdje si, nisam znao.

Vjetre idi i traži je
Putuj na sve strane
Ako je pronađeš ti
Reci neka se vrati.

TVOJE OČI

Kao tvoje oči
Ima samo mala
Snjeguljica iz bajke
Mašta joj ih dala.

Tvoje plave oči
Kao dragulj sjajne
U životu mome
Otkrivaju tajne

Ja zavoljeh oči
Tog maloga bića
Što se dalje zbilo
Ljubavna je priča.

Ni sanjao nisam
Da je biće tuđe
I da će duboko
U srce da uđe.

Pečat moje duše

PEČAT MOJE DUŠE

Protiv sam
Laži i svade
Nasilja i tuče
I svega drugoga
Što u ambis vuče.
Glasam za:
Mir
Poštenje
I za ljubav veću.
Volim ponajviše:
Modre ljetne kiše
Bistre potoke
Probuđena jutra
Šume i proplanke
Rascvjetano cvijeće
Tankovite jele
Šarene leptire
Raspjevane ptice
Vjetar koji puše
I sve što je lijepo
Što je neizbrisivi
Pečat moje duše.

POETA

Pitaš me zašto pišem
Pjesmom ti iz duše
Brate odgovaram.
Maštao sam tajno
Kad sam bio dijete
Da me vječno prate
Stihovi poete.

Cijeloga života
On me opominje:
Slijedi putokaze
Sve lijepo što vidiš
U pjesmu pretoči
Vrijeme će ti vječno
Osvijetliti oči.

Tako mi kazuje
Prijatelj poeta
Dok otvaram vrata
Nepoznatog svijeta
U kome je život
Rimovana bajka
A pjesma u njemu
I otac i majka.

OLOVKA I SRCE

Kad sam bio dijete
Na seoskom putu
Našao sam jednu
Olovčicu žutu.
Malu istrošenu
Slomljenoga srca
Koje je u blatu
Prestalo da kuca.

Podigao sam je
Oprezno i nježno
Obrisao blato
Vratio joj srce
I na praznom listu
Ispisao slova
Olovka je opet
Bila kao nova.

Tako sam olovku
Spasio od blata
A ona je meni
Otvarala vrata.
Pamtim još i danas
Tu olovku žutu
Vjerni mi je pratilac
Na životnom putu.

STVARNA BAJKA

Ovo nije bajka
Ovo je pjesma o bajci
Koja je postala stvarnost.
Znam, teško je povjerovati
U bajku koja je stvarnost
Ali ta se stvarnost
Dogodila meni.

Kad sam bio dijete
Čitao sam i slušao
Razne bajke o sreći
I maštao kako ću i ja
Jednog dana veliki postati
I pod Inčom u Kreševu
Cijeli život ostati.

Čitao sam:
O dječaku maštovnjaku
Koji je cijeli svijet prošao
I opet na kraju
U svoj dom došao.
DESILO SE TO I MENI !

Čitao sam:
O dječaku pismenjaku
Koji je volio
Sve pjesme na svijetu
I izrastao u poetu.
DESILO SE TO I MENI !

Čitao sam:
O dječaku radišnjaku
Što je radit puno htio
Pa je radom i umijećem
Svoje snove ostvario.
DESILO SE TO I MENI !

Čitao sam:
O dječaku čarobnjaku
Koji je u dvorcu živio

Koji je sve ljude volio
I životu se divio.
DESILO SE TO I MENI !

Čitao sam:
O ocu sa tri vrijedna sina
I ženi koju krasí toplina
O unucima i unukama
Malenim sjajnim zvjezdicama.
DESILO SE TO I MENI !

Čitao sam:
O čovjeku koji poštuje Boga
Pa je zbog toga i Bogu mio
Koji pomaže drugim ljudima
Da bi im želje ispunio.
DESILO SE TO I MENI !

Zato ovo nije bajka
Već istina prijatelju
Koji su zajedno Otac i Majka
Ostvarili kao najljepšu želju.

SINOVIMA
Zvezdanu, Svjetlanu i Goranu

Genetika
Stanića – Ljiljića
O tri sina
I pjesma i priča.

Bogu sam se
Svevišnjem molio
Tri sam sina
Od Boga dobio.

Tri dobitka
Sva tri zlata vrijedna
Takve rađa
Samo majka jedna.

Bog im dade
I pamet i volju
Da stvaraju
Budućnost najbolju.

Bože, daj im
Sreće blagoslova
Nek` pozlate
Ova moja slova.

TREBA OSTATI

Cvijeće treba zaliti
A ptice nahraniti
I od ptica učiti
Pjesmu prvoj ljubavi.

Svu gorčinu iz srca
Treba suzom isprati
Neka oko progleda
Snagom čistog pogleda.

Treba svoje voljeti
I na svome ostati
Teško je preboljeti
Onog tko se ne vrati.

JAČE OD MENE

Taj moj zavičaj
Taj moj kraj
Taj moj naj...
Uvijek me zove
Viče i kliče
Dođi i prođi
Vidi pa idi.
Taj topli zvuk
Nosim u duši
On mi u uhu
Tiho pjevuši.
On me progoni
Ne da mi mira
Budi uspomene
Iz dubokog vira
On mi snagu daje
A da ne znam što je ?
Da li vrela krv pradjedova
Što krčeći njive
U rana proljeća

Ili znoj očev
Za vrijeme kosidbe
Ili od moje majke
Sjetne uspavanke
Koje su mi lijepe
Snove donosile.

Ima nešto snažno
Ali ne znam što je
Što me naprijed tjera
Što mi snagu daje.

SAVJET MOGA DJEDA

Govori malo
A čini puno
Budi dobar i tamo
Gdje nema ljudi.
Posij ljubav
Pa ćeš je i žeti
Veliko imanje
Velika je briga.
Što više sluga
Više je i krađe
Što više škole
Više je i mudrosti
Što više savjeta
Više je razuma.
Što više pravde
Više je mira
Tko dobro čini
Sebi ga čini.
Mudrost se stječe
Od svakog čovjeka
Junak je onaj
Tko sputa nagon
Bogat je onaj
Tko je zadovoljan
Cijenjen je onaj
Koji cijeni druge.

LEGENDE O KREŠEVSKOM RUDARSTVU

Legende kažu
Da stotine i tisuće robova
S tisuće pari volova
Rude oko Kreševa vadili
Pa od tih ruda
Razne predmete pravili.
Bijaše to godine trista
Prije Krista.

I poslije Krista
Uvijek se vadila ruda čista
Iz cijele Europe
Rudari dolazili
Rude povadiše i odvezoše
U druge zemlje.
Kreševljaci težak posao
Za male novce radiše
Druge izgradiše
A njima od inih gosta
Ništa ne osta.
Danas kad se ruda
Više ne vadi
Kreševo se gradi
I živi u nadi...

BOSNO ZEMLJO

Bosno zemljo
Bila si uvijek
Meta osvajača
Ali te nitko nije
Uspio da nadjača.
Ne daj se Bosno
Zemljo najdraža
Ne daj svoj plamen
Niti svoj znamen
Ljepote tvoje
Proljetne su boje.

Ne daj se Bosno
Ti si naša majka
Mi ćemo te vesti
Bit ćeš kao bajka.

DOMOVINO MOJA

Tko te to rani
Zašto krvariš
Čega se bojiš ?
Jesi li možda
Na pogrešnom mjestu
Ili su tirani
Tvoji česti gosti.
Najdraža moja
Molim te oprosti
Ako sam riječima
Povrijedio ranu
Pa crvene kapi
Ne mogu da stanu.
Ja sam kao i ti
Naviknut na boli
Najdraža moja
Beskrajno te volim
I Boga molim
Da ljubav, mržnju
Sahrani u grobu
Na tvojoj zemlji
U novom dobu.

MOJE NJIVE

Rodne moje njive !

Vi niste krive

Što zemlja ima izrode

Koji zavadiše narode.

Dok ste vi bogato rađale

Nikoga niste svađale

Brat je volio brata

I nije bilo rata.

A onda pakao stiže

Plodove naše diže

Sad nas mire stranci

K'o da smo neznanci.

Rodne moje njive!

Bile ste pune plodova

Na vama još vidim stope

Mojih pradjedova.

Puste moje njive !

Svuda je gusti korov

Prekrio ograde i međe

Ispod kojih su rasute

Kosti i mine

Sve manje čujem pjesmu

Sve više slušam tišinu

Koja nam mlade ljude

Odvodi u tuđinu.

Dobre moje njive !

Svijetle ste perspektive

Koje će u ljepše dane

Davati puno hrane.

O drage moje njive !

Kako ste samo zelene:

U vama sjećanja žive

S vama je dio mene.

MOJE BREZE

Gore na visoravni
Kraj drvene kuće
Vjetar pjesmu veze
U granama breze.

Bijele ljepotice –
Dok im se divim
Duboko dišu
Gledaju nebo
Sanjaju kišu.

Trepere na vjetru
Kao mlado lane
Kada ih dotaknem
U ljetne dane
Zadrhti stablo
Prospe se miris
Poneki listić
Na zemlju pa`ne.

BISTRE VODE KREŠEVSKÉ

Izviru u Kreševu
Ispod Inča
Teku...
Teku tisuće godina
Teku male
Teku tihe
Teku ponosne.
Planetarna struja
I čudna oluja
Nabujaše ih.
Još bujaju
Bistre od sunca
Od kiše su gušće.

Sretan vam tok
Kreševske vode
S vama moje misli
Cijelim svijetom brode.

SREĆA

Čudno je
Kako nam malo treba
Sretni da budemo.
Često nam
To malo nedostaje
Zato ga nađimo.

Mnogi ljudi su nesretni
Jer su to stanje
Odabrali.
Prijatelju odaberi sreću
U tvojim rukama:
Uživaj u malim stvarima
Velike prepusti drugima.

Želja je patnja
Ako je neispunjena
Ne želi puno
Sreća je zadovoljstvo duše
Podjeli je sa onima
Koje voliš.

Učini sretnima
I druge ljude
Nek` svima lijepo bude
Nek` svi osjete sreću
U svojoj duši
Kao glas ptice
Što tiho pjevuši.

SVE U SVOJE VRIJEME

Čovječe polako
Nikud preko reda
Ima uvijek neko
'ko te krivo gleda
'ko će da ti sudi
Kao Judi.

Sve ima svoje vrijeme
Kad se sije
I kad se žanje
Kada se sastaje
I kad se rastaje
Kada se dobiva
I kad se gubi
Kada se govori
I kad se šuti.

Sve svoje vrijeme ima
I vrijeme rata
I vrijeme mira
I kad je oseka
I kad je plima.

MREŽE

Postoje razne mreže
Kojima čovjek lovi
Netko se njima veže
A netko kroz život plovi.

U paukovoju mreži
Spletenoj u okvir neba
Pauk strpljivo drijema
I svoje žrtve vreba.

U staroj ribarskoju mreži
Koja kraj broda kisne
Ribe plivaju leđno
Dok mreža ih ne stisne.

Kuda god krenemo sami
Mreža nas strpljivo prati
Sve dok nas ne namami
I dok nas ne uhvati.

ČINI ŠTO HOĆEŠ

Čini čovječe
Što hoćeš
Nećeš dokle hoćeš.
Čini ali znaj
Svemu dođe kraj.
Plod loših djela
Nikad ne umire
On kao voda
U zemlju uvire.

Ako činiš zlo
Zlo nasljeđuješ
Ako činiš dobro
Dobro ti se vrati
Ako jedeš jabuke
Kisele do bola
Potomstvu tvome
Zubi će trnuti.

Čovječe
Loša djela
Za dobra mijenjaj
Postani kralj
Vječne dobrote
Tako ćeš saznati
Da je naš život
Satkan od sreće
I od ljepote.

TEBI NA OLIMPU

Čovječe
Postavi cilj
Izoštri vid
Sruši zid
Na Olimp stani
Sebe nadjačaj
Ne sviraj
Glasno rog
Ne zamišljaj se
Da si Bog
Stišaj strasti
Oslušni
Da li miruje
Ili tutnji
Utroba Olimpa

Opet otvori
Oči
I dalje kroči
Tisuće milja
Do novog cilja.

NEBO PLAČE

Nebeske me
Kapi kvase
Na licu mi
Pjesmu pišu
U oku se
Tiho gase
Dok iz duše
Tugu brišu.

BILA SI

Bila si uvijek
Najljepši cvijet
Što ima
Ovaj svijet
Volim te iskreno
Srcem svojim cijelim
Ni sa kim neću moći
Da te dijelim.
A kad mi se srce
Raspe u komade
Svaki će ti dio
Ljubavi reći
Koliko sam te
Iskreno volio.

SIDRO

Bila je oseka
A mi smo uplovili
U mirnu luku
Ti sa sjeveroistoka
A ja s juga
Kad sam te vidio
Nestala je tuga.

Ti si bacila sidro
Ravno u srce moje
Sad naše dvije lađe
Jedna uz drugu stoje.
Probudila si bajku
U kojoj se vole dvoje
Tvoje je ljubavno sidro
Ranilo srce moje.

Sad čekam novu plimu
Koja će lađu da digne
Da je okrene jugu –

Izvadi ljubavno sidro
Iz moga ranjenog srca
Zacijeli moje rane
Za neke nove dane
Ja ti opraštam bajku
I sve fatamorgane.

JESEN ŽIVOTA

Vatre su gorile
Pjesme se orile
Krv je jurila
Točak okretala
Nekud se žurila.
Vatre još tinjaju
Krv još teče
Želim još veselja
I još više sreće.
Zaboravimo brige
Pustimo muziku
Natočimo vino
Neka nam je fino.
Prirodni je zakon
Da vrijeme godine mota
Dok u nas kao sijena
Ulazi jesen života.
U jeseni života
Lijepi se snovi snivaju
Dok ptice u našoj duši
Proljetne pjesme pjevaju.

Život je poezija

PUTOVANJE U VJEČNOST

Pošli smo u nepoznato
Kada su se prsti spleli
Kada su jutra progledala.
Pošli smo puni zanosa
I prkosa
U svijet opijen nadom.

Slijedili smo miris
Suprotnosti
Pjev poeta
Tople dodire ljeta.

Išli smo za cvjetovima
Na krilima vjetra
Koji mrsi trave.
Išli smo putovima razuma
S križem
I torbom punom praštanja.
Koračali smo oprezno
Padali umorni
Dizali se odmorni.

Nismo stajali
Nismo čekali kiše
Bilo nas je sve više
I više
Na putu do vječnosti.

STRASTI

Čudno stanje nesna
Razigrani ritam emocija
Glas koji dolazi
Brzinom vjetra.
Um zarobljen šutnjom
Poplava u krvnim žilama
Pogledi razbijeni
Na zrcalu daljine.
Lebdiš na niti
Koja strasno puca
Toneš u svjetlost
Pomiješanu s tamom
Budiš spavače
Koji se ne odriču snova.

Svejedno ti je
Kamo odlazi vrijeme
Otkidaš pramen neba
I vraćaš ga tamo
Gdje su ga otkrile zvijezde.
Lijepo ti je
Dok gledaš
Kako se noć
Pretače u dan
Kako zraka igra
U tvojim očima.

VRATI SE
(iz zagrljaja droge)

Gasiš se
Kao svijeća
U napuštenoj sobi
Toneš sve dublje
Ostavljajući nedovršene misli
Na tek procvjetalim
Makovim poljima.
Bacam ti slamku
Uhvati je i plivaj
Prema obali.
Zagrli nadu
Obriši čelo
Reci majci:
Majko
Reci ocu:
Oče.

NADA

U životu
Nedoglednom
Nepresušna je
Samo NADA.

U željama
Neostvarenim
Stvarna je
Samo NADA.

U usponu
I u padu
Izgublenu
Vidim NADU.

U dubini
I beskraj
Dijelim ljubav
I nadam se.

Kad odlazim
U daljinu
Pozdravljam se
Samo s NADOM.

Kad se vraćam
Domu svome
U njemu me
Čeka NADA
Koja dane
Produžava
Od istoka
Do zapada.

TECITE RIJEKE

O rijeke bistre
U miru tecite
Tiho žuborite
Nikom ne recite
Što sve nosite
U svome toku
Koliko je suza
U vašem oku
Zbog zla koje vam
Nanose ljudi
Zbog čijeg nemara
I priroda ludi.

O drage rijeke
Izvori života
Kako je ranjiva
Vaša ljepota
Kada vam zagade
Bistru vodu
Kada ribama
Oduzmu slobodu
Da mirno plivaju
I da uživaju
U vašim dubinama
I širinama.

Tecite rijeke
Kroz zemlje daleke
Od bistrog izvora
Do plavog mora.
Neka vaši mostovi
I vaše obale
Nikad ne osjete
Strašne poplave
Neka vaši valovi
U miru teku
Iz rijeke male
U rijeku veliku.

MAJKA TEREZA

Bila je majka dobrote
Srce je pretvorila
U buktinju ljubavi
Moleći za sve ljude svijeta.

Zbog nje su vjerovali
U jednoga Boga
Zbog njenog srca
Velikog i plemenitiga

Ona je vraćala nadu svima
Dijelila sreću nesretnima
Gladne hranila kruhom i vodom
Bolesne liječila
Tužne tješila
Ona se molila
A nije griješila.

Vječno o njoj će kružiti priča
Da voljela je sva živa bića
I da je bila humanist
Slijedeći staze Isusa Krista.

ISUSE, DOĐI U KREŠEVO

Pjesmom Te zovem, Isuse
Dođi u moje Kreševo
Baš kao što si došao
U lijepo Jajce Šopovo.

Dođi nam dođi, Isuse
Uđi u naše štalice
Pomiluj naše jaganjce
Osvijetli naše ulice
Ispuni naše domove.

Naši pastiri, Isuse
Pjevaju psalme Božićne
Sestrice naše, Isuse

Spremaju jaslice za Tebe
A naša braća čuvaju
Stada pod Inač planinom.

Dođi nam na Badnjak, Isuse
Da skupa rođenje slavimo
U crkvi ponad Kreševa
Gdje je fra Grgo molio
U stihu oprost grješnima
Gdje su kroz minula stoljeća
Franjevci vjeru širili
I ljude sklone nemiru
Pred jednim Bogom mirili.

Kad dođeš u Kreševo, Isuse
Posveti vode kreševske
Prosvijetli staze ljudima
Otvori oči slijepima
Probudi nadu dužnima
Udijeli radost tužnima
Podari kruha gladnima
Pomozi Isuse jadnima
Jer oni tebe čekaju
Oni se tebi raduju.

Čuješ li pjesmu, Isuse
Kojom te pjesnik doziva.
Dođi nam dođi u Kreševo
Kao u Jajce Šopovo
Da skupa blagdane slavimo
Da svjetlost u život vratimo.

Dođi nam dođi, Isuse!

STAZA SREĆE

Otkad znam za sebe
Uvijek nekuda žurim -
Kuda?
Uvijek od nečega bježim -
Zašto?
Trkač sam na kružnoj stazi
A ne znam za kim trčim.

Otkad znam za sebe
Unutarnji nagoni
Tjeraju me naprijed.
Trčim za ciljem
Koji je sve dalje
I s kojim se moja
Nada udaljava.

Trčim preko rijeka
Mora i jezera
Trčim preko njiva
Brda i planina
Trčim prema nebu
A nebo sve dalje.

Otkad znam za sebe
Želim negdje stići
Želim biti zvijezda
Koja noć otkriva
Želim biti sunce
Dijeliti toplinu
Želim biti zemlja
Davati plodove.

RUŽIN TRN

Dotakoh ružu
Utonuh u san
U kome zvijezde
Sipaju prah
Na oblak crn
Crvena kap mi
Orosi kožu
Na mjestu gdje me
Ubode trn.

Oštra mi bol
Prekide san
Nestade noć
Osvanu dan
U kome ostade
Ružin trag
Duboko u moj
Dlan urezan.

**VELIKOM POETI
Velimiru Miloševiću**

U četrnaest i trideset
Zvuk trube
Doziva pjesmu.
Tužna melodija
Obasjava nebo
Koje prima časnu
Dušu pjesnikovu.

Ne umiru riječi
Umire tišina
Koja nam je duše
Glasom opijala.
Odlazi Velimir
U svijet poezije
U kome je život

Dar Božjega dobra.

Ne umire pjesnik
Sve dok živi pjesma
I dok draga čeka
Na pragu Balkanu.
Odlaze koraci
Ostaje sjećanje
U predvorju grada
Ranjenog opsadom.

Dok se prijatelji
Stihom opraštaju
Mojmilo ostaje
Bez svog Pastemaka.

Ne umire pjesnik
Jer njemu je zemlja
Pjesma koju nikad
Dovršiti neće.

25.10.2004.)

(Sarajevo,

PASIJA (ISUSOVA MUKA)**R**ođen

Živi

Put

Istinu

I ljubav

Tebi

Meni

I njemu

Da bude

Spasenje.

Smetala

Pojava nova

Vjerama

Učiteljima

Političarima.

Jak

Od stijene jači

Od bola

I smrti jači.

Izdaja

Srebrenjaci

Lažni poljubac

Dolazi ono

Što je rečeno

Da će doći.

Njegova muka

Njegova bol

Naš su spas.

Jeruzalem ječi:

Osudi ga!

Propni ga!

Ljubomora

Zavist

Mržnja

Strah od istine.

Osudiše ga

Nas spasiše

Sebe prokleše.

Djelitelj pravde
Opra ruke.
Krivnja pade
Na nahuškanu rulju.

POVIJESNI TREN

Mjeseć studeni
Gospodnja 2004.
Pada gusti mrak
U duši hladno
Sipi jesenja kiša
Soba je sve tiša
Kamin gori
Plamen treperi
Vijesti pristižu
S vremenske trake
Radnici štrajkaju
Hoće veće plaće
Oporba traži
Žužulovu smjenu
Dok Bin Laden
Bježi u planine.

Na jugu planete
Izveden je puč
Poeta Dragutin
Ulazi u stotu
Dok mu u ruci
Svijetli lirska luč.

To su bile vijesti
Današnjeg vremena
Sutra su nove
Kada dođe smjena.

MAJKA

Majka je biće
Najljepše na svijetu
Ime je njeno
U svakom cvijetu.

Sad kad imam djecu
Prisjećam se majke
Koja mi je pred san
Kazivala bajke.

Iz njezinog glasa
Prepunog topline
Slušao sam riječi
Rasti, rasti sine.

Tako sam rastao
Uz majčinu ljubav
Od koje sam danas
Zaljubljen i zdrav.

EKOLOŠKA

Svjetlost
Voda
I zrak
Argument su jak
Da se probudimo
Da se zamislimo
Da se promijenimo
Prema vodi
Svjetlosti
I zraku.

Ljudski rode
Nestat će vode
Bože oprost
Nestat će svjetlosti
Što će bez zraka
Tisuće biljaka.

Iskreno recimo
Šume ne sijecimo
Čuvajmo vodu
Od izvora
Do mora
Dišimo zrak
Za napredak
Kad priroda mora
Biti očišćena.

RAVNOTEŽA

Ne znam što je
Zakovitost to je:
Baci niz vodu
Naći ćeš uz vodu
Zasigurno tako je
Ali ne znam
Kako je.

Životna mudrost
Prezire ludost:
Tko drugom jamu
Bog njemu tamu.

GRADITE DOMOVINU

Zgarišta u našim očima
Bol u dušama.
Rat je ostavio kosture
Koji rastu iz zemlje
Tamo gdje su rađali voćnjaci.

Tužne majke traže djecu
Na poharanim grobljima
Tragovi zla
Na stazama djetinjstva.

Vidiš li Bože
Ubojice snova
Kazni ih patnjom

Koju su sijali umjesto žita
Na polja što su
Ostala bez sunca.
Ugasi mržnju Bože
I vrati prognane
Da grade svoje kuće.

Domovine
Nema bez doma
Ni doma bez domovine.
O dobri ljudi
Gradite domovinu.

DA ME RODI MAJKA

Da me rodi majka
Što u Budu vjerovaše
Budista i ja bih bio
Na vrijeme bih se budio.

Da me rodi majka
Što u Konfučija vjerovaše
Bio bih član konfucizma
Kome vjera bila bi karizma.

Da me rodi majka
Što u Muhameda vjerovaše
Bio bih vjernik islama
I slušao propovijed imama.

Da me rodi majka
Što u Krista vjerovaše
I ja bih kršćanin bio
Bogu se dragom molio.

Majka nas rodi
Uz pomoć jednoga Boga
A mi zbog razlika u vjeri
Mrzimo brata svoga.

Oprosti nam majko
Zbog grijeha toga

Jednom ćemo dana
Vjerovat u jednog Boga.

PJESMA O ENESU

*Sudbina se ne može birati
Od Boga je - takvu je prihvati!*

Ljudska nemoć
I neljudska moć
Pretvoriše Enesu
Dan u noć.

S tri i pol godine
Enes je dočekaao rat.
Prošao je logore smrti
I izgubio vid.
Tama zavlada
Njegovim životom
Svijet je utonuo
U sjećanje.
Enes je rastao
S osjećajem samoće
Učio je i borio se
Za tračak svjetlosti
Prelazio prepreke
Koje nije vidio
Ali ih je osjećao
Na vlastitoj koži.

Upoznao je
Tjeskobu izbjeglištva
Ljudsku dobrotu
I sve što čovjek upozna
U kratkom životu.

To ga je snažilo
Na put izvelo
I darovalo mu
Sretnu obitelj.

Enes je danas
Ljudski primjer za nas
Kako se može
Kada se hoće
Kako se uspije
Kada se umije.

Bez očnog vida
On stvarnost gleda
Divi se svemu
Osjeća ljepotu
Pomaže ljudima
Da otvore oči
I da se raduju
Vlastitom životu.

ČUVAJTE MI KRČEVINU

Ponavlja se priča znana
Na brdima ispod Inča
U kojoj je opisana
Povijest loze Stanića.

U toj priči, moj je djeda
Na Solunskom frontu bio
I tamo je ratujući
Jednu nogu izgubio.

Za priznanje i naknadu
Što izvuče glavu živu
Vlast mu dade ispod Inča
Zaraslu i strmu njivu.

Djed je njivu iskrčio
Moleći se dragom Bogu
Zemlju krvlju natopio
Ne štedeći zdravu nogu.

U kasnijim godinama
Rađala je Krčevina
Donoseći mnogo žita
Djedu i svim Stanićima.

Kad sam bio mali dječak
Ja sam djedu obećao
Da ću čuvat Krčevinu
I tu riječ sam održao.

Na podnožju iznad vrela
Gdje je djeda vodu pio
Ja sam malu vikendicu
Pokraj hrasta izgradio.

Tu dolazim vrlo često
Da prelistam uspomene
U knjigama iz djetinjstva
Što su ljepši dio mene.

I dok njivu obrađujem
Prisjećam se djeda Nike
Čija mi je ljudska snaga
Otvarala sve vidike.

Cijeli život radio sam
Sanjajući ljepše dane
Vraćao sam dug potomstva
I liječio stare rane.

Svojoj djeci poručujem
I njihovoj kad odrastu
Čuvajte mi Krčevinu
Da sjećanja ne zarastu.

OČEV SAVJET

Sine moj
Poslušaj savjet majke
I oca svog.
Budi čovjek
A ne Bog.

Voli i moli
Radi i gradi

Stvaraj
Ne kradi
Gledaj kuda ideš
Biraj pravi put
Nemoj biti ohol
Nemoj biti ljut.

Sine moj
Život je radost
Koja se dijeli
S onima koje smo zavoljeli.
Život je cilj
Kome se teži
A ne prepreka
Od koje se bježi.

Život je istina
Koja nas prati
Na putu u koji
Trebamo vjerovati.

Sine moj
Daruj životu
Sve što imaš
Nauči se da daješ
Više nego što primaš.

Vjeruj u život
Ne budi slijep
Život je bogatstvo
Zato je lijep.

UNUK BASTI

Naučio brzo rasti
Moj najmlađi unuk Basti
Pa sustiže svoju seku
A brzo će čak i deku.

S godinom je prohodao
Na svoje je noge stao
Cijelog dana nema mira
Svaku stvar po kući dira.

U dječijoj sobi trči
Neumorno kao čigra
Od starijih često traži
Da se s njime netko igra.

Pored igre voli pričat
K`o papagaj iz kaveza
Ni jedna mu rečenica
Nema točke ni zareza.

Kad ogladni voli jesti
Ono što mu spremi baka
Zabavan je i nasmijan
Nema većeg veseljaka.

I na kraju treba reći
O Bastiju još i ovo
Za drugi je svoj rođendan
Napisao prvo slovo.

ČEKAM TE

Skupljam kristale
Koji su pali
Iz tvojih pogleda.

Sanjam rijeku
Niz koju teku
Tvoje nabujale misli
Skidam boje s duge
Koja je zapletena
U tvoju kosu.

Čekam te na mjestu
Gdje sam napisao
Svoju prvu pjesmu
Govorim ti riječi
Koje ponavljaju golubovi
Što su svili gnijezdo
Iznad našeg doma.

Tražim te u zrakama
Probuđenog sunca
Kao putnik stazu
Koja vodi u san.

SVE IMA KRAJ

Nisam mlad
Kao nekad
Volim život
I ne drhtim od straha
Da me jednoga dana
Neće biti.

Ljubav i sreća
Ne gube snagu
Zbog istine
Da nisam vječan.
Svemu draga

Mora doći kraj
I lijepim snovima
I životu znaj.

Čuješ li Bože
Pjesmu koju zborim
Dok čekam tvoj poziv ?
Kao svijeća gorim.
Tvoja truba tiho
Moju dušu zove
U zanosu slušam
Njezine tonove.

DOĐI MI U SAN

Šetam livadom
U kome si cvijeće
Udišem tvoj miris
Koji me opija.

Na krilima sna
Ti si ptica što se
Vraća iz daljine
Da savije gnijezdo
U mom zavičaju.

I dok plovim snom
Valovi odnose
Tvoj dragi lik
Prema obali mora
Do koga nikada
Neću doploviti.

LJUBAVNI SNOVI

U večernje sate
Kad te svlada san
Ja ću tiho doći
U tvoj mali stan.

Otvorit ću vrata
Ključem svoga srca
Koje dugo draga
Samo za te kuca.

Donijet ću ti osmijeh
Umjesto svjetlosti
S njim ću obasjati
Cvijet tvoje mladosti.

Buditi te neću
Snivaj lijepi san
O princu što dolazi
U tvoj mali stan.

Uz ljubavne snove
Ljepše će ti biti
Onog koga sanjaš
Vječno ćeš ljubiti.

UBRZAJ TOK

Kap si života
Koja teče
Mojim žilama
Koja ubrzava
Rad srca
Koja me čini
Sretnim.

Od tvoje boje
Ruže su crvene
Nebo je plavo
Jutra su biserna.

Zbog tvoje boje
Trava je zelena
Zumbuli cvjetaju
Trešnje dozrijevaju.

Ubrzaj tok
U mome tijelu
Da osjetim snagu
Tvojih valova
Postani rijeka
Koja me nosi
U more ljubavi
Plavo od snova.

Anticiklona

PRIZNAJEM

Priznajem da sam pjesnik,
Priznajem da sam zatvorio
vrata srca
svakoj mržnji.
Priznajem da skupa
sa suncem lijepim plakate
Ijudske slobode.
Priznajem da sam zaljuljao
zvono za opstanak domovine.
Priznajem da sam istraživač
Ijudske sreće.
Priznajem da sam svoje
stihove razasuo svuda.
...
Priznam, sudite mi.

VODI ME, ZVIJEZDO

Zvijezdo moja,
što pratilja mi
posta,
svega mi je
dosta.
Vodi me iz
ovoga
belaja,
dok se ne
pobuni
raja.
Zemljo majko,
volim te žarko.
Neće da te
liječe,
da nepravdu

spriječe.
Vodi me
zvijezdo,
u novo
gnijezdo.

(03. / 2005.)

NESTALI POGLED

Stojim na palubi.
Bacio sam pogled
površinom mora.
Zaustavi se na
pučini i razbi se.
Nestade i razbi se
tamo gdje je dokaz
da je Zemlja okrugla.
Nestade kao val
kad udari u stijenu ili zid.
Nestade kao svjetlost
kad izgubi izvor.
Nestade kao ideja
koja se ne realizira.
Nestade kao ljubav
Kod koje jedno
okrene leđa.
Nestade kao Mjesec
kad tiho zađe iza
horizonta i ode
na počinak.
Nestade kao zvijezda
koja pade iz svoje
putanje.
Nestade kao i jedan
život koji se gubi
kada mora...

07. / 2006.

SLABO VIDITE

Vi iz Vlade
vidite nezaposlenost.
Mi nemamo kruha.
Vi iz Vlade
vidite da tvornice
ne rade.
Mi vidimo
kako ih pokradoše.
Vi iz Vlade
vidite penzije male.
Mi se borimo,
kako kruh i lijek
kupiti.
Vi iz Vlade
plaćete za nama...
Mi više nemamo
ni glasa ni suza.

(02. / 2006.)

TEKLI SU STIHOVI

Gasilo se sunce
Na dalekom horizontu,
prekrasna rumena slika.
Sunce tone...
a iza njega
plameni trag.
Veće ulazi
polako u sobu.
Osjetih
kako stihovi
iz mene teku
i miješaju se
s laganim povjetarcem.
Pustio sam sjećanja
i rasuo snove,
neka stvaraju
stihove nove.

Kroz prozor istočni,
ugledah Mjesec,
kako poeziju čita
kao da me pita:
Ti dolje
na toj planeti,
piši da mržnja
nestane,
a da ljubav
srca do srca leti.

(04. / 2005.)

ON I BOSNA

Bio je Bosanac
al' je puk`o
pupčani lanac.
Kod pucanja
Bilo je bola -
voljela se ona.
On napusti
Bosnu svoju
dom svoj,
ali Bosna neće
da napusti njega.
Neće te uspomene,
brda i proplanci,
livade i cvijeća.
Neće iz njega
poznanci ni prijatelji...
On još s njima živi
i svemu tome
još uvijek se divi.

(08. / 2005.)

ZOV ZAVIČAJA

Putovao sam svijetom,
Živio u tuđini.
Mira nisam imao,
progonio me
zov zavičaja.
Bio je to:
nejasan zvuk,
valovi,
vibracija,
to je bio poziv
i izazov srcu!
Zvao me zavičaj,
zvao me rodni kraj,
zvao me glas čeda,
zvala me udahnuta
Ijubav.
Zvala me domovina:
«Dođi, vrati se, sine»
Zvali me roditelji:
«Volimo te, vrati se»
Zvali me sinovi:
«Trebamo te, tata»
Zvalo me sunce:
«Jače grijem od tuđeg»
Zvala me planina Inač:
«Tu su ti korijeni,
Tu je livada i cvijeće,
tko se vrati,
kajati se neće».

(04. / 2005.)

SINU GORANU

Ponosno letiš,
osvajaš visine.
Visine su opasne.
Svaki let može biti
Ikarov kobni slet.
Ti dobro plivaš,
osvajaš morske
širine i duljine.
Pazi, zasjeda je svuda,
vremena su luda.
Mudar si i hrabar -
al' oprezan budi !
Čuvaj se: morske bure,
zračnih oluja
i podzemnih struja.
Oluja je, vjetar duva
Anđeo nek' te čuva.
Neka te čuva i prati
i rekne kad ćeš stati.

(Pjesma napisana za Goranov 33. rodendan
na planini Inču, n/v 1300 m).

Sinu Svjetlanu

Progleda i prohoda.
Ugleda izazove svijeta.
Laganim koracima
penje se uz stepenice.
Stepenice su od znanja
i mudrosti...
Osvaja prostranstva.
Pogleda daljine i širine.
Uključiše mu se
um i logika...
Mlad shvati i bez
prigovora prihvati
zakone i zakonitosti

visina i ravnina, i
zakonitosti života shvati
i poče ih poštovati.
Humanist je i velikog
i dobrog srca,
koje iskreno kuca.
Shvatio je da u medu
ima i skrivene žuči,
i da svaka ruža ima
trn i to oštar i crn.
Razmišljao puno nije
da se i u mnogim ljudima
zavist i ljubomora krije.
Popili bi te u kapi vode,
oduzeli bi ti slobode.

(pjesma započeta 2006.
a završena 2008.)

Sinu Zvezdanu
(za 40. rođendan)

Sin prvenac od Ante i Luce,
Zvezdan to je, grijalo ga sunce.

On se rodi kad su zvijezde sjale,
one su mu lijepo ime dale.

Dale su mu i snage i volje,
Da životom kormila što bolje.

Kao dječak počeo da mašta,
Da mu život bude rajska bašča.

Uvijek priča on o jakoj volji,
Da od drugog moraš biti bolji.

On vjeruje u principe volje,
Što uradi uvijek je najbolje.

Rastao je i dobro učio,
Uz mamu je zanat izučio.

Fakultet je prekin'o bez šale,
Profesorske zarade su male.

Prihvati se on kombija stara,
Te zaradi puno više para.

Trgovinu on diže na nivo,
Da se tome čudilo sve živo.

Svirao je i disko vodio,
I u glazbi on je prvi bio.

Svidje mu se Katavić Irena,
Pred oltarom postade mu žena.

Porodi mu sina i kćerkicu,
Da vesele djeda i bakicu.

Lijepa djeca k'o iz prave bajke,
Od Zvezdana i Irene majke.

Kad su ratne pristigle oluje,
U Bosni je nestalo i struje.

Počele su opasne nezgode,
Zvezdan tada u Hrvatsku ode.

U Splitu je par godina bio,
Tu je malo novca zaradio.

Kad preseli u Samobor stari,
Tu krenuše puno bolje stvari.

Kuća, firma radom se stvorila,
Volja, znanje cilju ga vodila.

U velike visine se dig'o,
S biznisom je on daleko stig'o.

Sa Irenom lakše je u dvoje,
U poslu se nikoga ne boje.

Cilj životni raj zemaljski bio,
Zvezdan ga je stvarno ostvario.

On upravlja kormilom svog broda,
Nek' ga uvijek prati mirna voda.

Zvijezdo sjajna pokaži im pute,
Nek' se nikad na život ne ljute.

Nek' im život bude sav u cvijeću,
Od srca im mi želimo sreću.

(20. 8. 2000.)

AKO

Ako berući ružu
ubodeš se na trn
ne odustaj, uberi je,
divi joj se.
Ako na životnoj stazi,
padneš, diži se,
otvori oči da možeš gledati
gdje ti noga gazi.
Ako na životnom putu
u provaliju padneš,
zovi, traži,
blizu je netko,
koji će pomoći.
Ako sreću ne pronađeš
iza prve krivine,
traži, ona je iza
treće ili pete.
Ako traženo ne nađeš
budi uporan,
uvijek postoji Nada.
Sačuvaj snove
za novo vrijeme.

SUPER – EGO

Hoće super ego
uvijek više,
postignuto staro
uvijek briše.
Uvijek traži još,
makar bio
pun koš.
On te tjera,
bez obzira koje si,
nacije ili vjere,
da budeš najbolji,
makar to nije
po tvojoj volji.
Tjera te da druge

omalovažavaš i
sablajžnjavaš:
da si ti naj,
i samo tvoj je raj
Da si veći
od svakoga,
pa i od Boga.

(02. / 2006.)

HOĆU DA ŽIVIM

Niko me ništa
Ne upita!...
Rodili me
Vodili me
Kroz život
Preko trnja
Preko ruža
Preko provalija
Preko anomalija
Do kraja
Do raja...
Osudiše me
Na smrt
Tužan sam
Ogorčen sam
«Nisam kriv
Što sam živ»
Protiv osude
Argumente imam
Ne skrivam:
Hoću da živim
Životu i vječnosti
Da se divim...

(02. / 2005.)

RIJEKA NOSI

Veće je.
Stojim uz rijeku.
Gledam kako teče
i nosi:
poneki žuti list,
mjesečevu sjenu,
uginulu ribu,
poneko ekološko ruglo.
Nosi sjenu dvoje
zagrljenih,
nosi snove šetača,
nosi uzdahe zaljubljenih,
nosi mahovinu,
nosi zalutale crve,
nosi i leluja
moju sjenu...
Nosi sve što joj
dođe u zagrljaj.
Nosi i odnosi
neostvarene želje.
Rijeko moja,
Ti tečeš i nosiš...
Mi tečemo i nosimo
breme života.

(03. / 2005.)

STRUKTURA

Iz praha posta,
u prah ću opet.
Prašina od koje
posta ja i svijet
atomi su i molekule.
Koliko je prethonih
života u toj strukturi?
Koliko genetskih
kodova, koji upravljaju.

Čiji kodovi su to?
Tko i zašto nas gazi
i satire moral?
Stvoritelji naši,
izmiješajte prašinu,
izmiješajte kodove,
neka se bolji rađamo.
Neka novi pupovi
Jače genetike,
procvjetaju sutrašnjicu.

(05. / 2005.)

POZDRAV DIJASPORI

Šaljem vam pozdrave
iz lijepog zavičaja,
iz najljepšeg raja.
srdačno vas pozdravljaju:
lijepo nježne ljubičice,
polja, zelena i cvjetna,
na kojima se bezbrižno
igraste i veseljaste;
bistre rijeke i potoci,
s žuborom veselijim
od pjesme svatovske.
tihi vjetar razvigorac,
koji vas milovao kao
majčina topla ruka.
mirisni jorgovan i
bzbrižni šareni leptiri;
bor i rijeka koji nam
ukrašavaju Božić;
rascvjetali javor,
od koga Stradivari napravi
najbolje violine svijeta.
pozdrav od tisuća ptica
izražen najljepšom pjesmom.
pozdrav od lasta i sokolova,
koji se vratiše u zavičaj
i popuniše prazna gnijezda.
zavičaj njihov, moj i vaš
očekuje uskoro i vas.

ZVIJEZDE I SNOVI

Galebovi izvode
posljednje dnevne
vragolije i siju mrak
po gradu i plaži.
Meni se danuje.
Slušam valove i
tonem u noć.
U očima mi zvijezde
gore.
Snove sam uplastio.
Snovi, želje i ona
uploviše u zvijezde,
a ja sam uplovio
u san...

(02. / 2006.)

SVITANJE

Prozor otvoren.
Svježina zraka,
Pjesma ptica ulazi
u sobu.
Miris proljeća
stidno prodire.
Nebo otvara svoje
prozore i širi svoje
rumenilo.
Drveće koje još spava,
nježno miluje
rumena svjetlost.
Rijeka lagano teče,
milujući ribe i obale.
Tihi povjetarac budi
Život.

(04. / 2006.)

TRENUTAK I VJEČNOST

Sve nastaje
i nestaje.
Sve dolazi
i prolazi.
Ti i ja se
rađamo i
umiremo.
Sve nastaje
i traje...
i novi život
daje.
Novi život
traje,
a stari
nestaje.
Rađanje i život
traju,
a njihovi
plodovi
umiru.
I tako u krug.
Opet rađanje
i opet umiranje.
Život je čudo
koji nastaje
i nestaje,
a vječno traje,
traje...

(02. / 2005.)

MJESEC I TI

Gledao sam Mjesec
kako ljubi vrh planine
i polako silazi na svoj
počinak.
Odmorno Sunce poče
slati svoje zrake
od istoka.
Zvijezde su još uvijek
gorjele i ukrašavale
nebo.
Budan i odmoran,
tražio sam svoju pjesmu
i moju ljubav među
zvijezdama.
Slušam zvuke života
koji trepte u svemiru.
Primjetih te kako letiš
od zvijezde do zvijezde.
Srce te prepozna i
poteče rijeka ljubavi.
Šaljem ti snop
klasali misli
u pjesmi koja će ti
probuditi dan.
Otvori vrata ponovo
rođenom suncu,
a život će teći kroz
naše tijelo...

(01. / 2006.)

NOVAC I SREĆA

Nisi sretan s onim
što imaš,
nećeš biti sretan
ni s onim što ćeš tek
ostvariti.
Sreća nije ono što
ostvariš,
sreća je način
življenja
svaki trenutak života.
Novcem se može
Kupiti lijepa jahta
ali ne može dobra ljubav.
Novcem se može
kupiti udoban
krevet,
ali ne' miran san.
Novcem otvaraš sva vrata,
ali ne i srca.
I od punog novčanika
duša može biti gladna.

(07. / 2006.)

KNJIGA JE SPAS

Nepismeni i nenačitani
idu u smrt za tuđe
ideale,
znanja im fale.
Za neobrazovan um
nesiguran je drum.
Načitani ti pričaju
priče i bajke za svoje
ideale, koji njima fale.
Oni lažu tebe, a ti ne
laži sebe.
Prihvati se knjige i
znanja, pa je opasnost
manja.
Bez čitanja i znanja
ne možeš izvesti dušu
iz ustajale boli.

(01. / 2005.)

BRIJUNSKA MASLINA

Nikla je prije
sedamnaest stoljeća.
Godine ne broji.
Broji stoljeća i milenije.
Ima sestru u Palestini,
iste životne dobi.
Maslina starica, uvijek
se družila kao i danas
s bezbrižnim životinjama
i prekrasnim biljkama.
Sve oko nje nastaje i
nestaje, a ona još živi.
Živi i daje plodove.
Njenim plodovima se
hranili mnogi ljudi,
iz različitih
epoha, evo još i danas.

Mnogi su je ljudi
obilazili i pitali:
kako odolijeva tako
dugo zubu vremena?
Odgovor je uvijek isti:
Ona i njeni susjedi su
uvijek isti i bezazleni.
Vole sve oko sebe
i njih vole svi.
Žive i dive se
zemaljskom raju, Brijunima...
Starica od sedamnaest
stoljeća, prkosna i ponosna
odolijeva još uvijek
zubu vremena.
Oči su joj iskapale
sa suzama koje je
prolijevala za vremenima
i događajima koji su se
zbivali tu oko nje.

Pogurena i naslonjena
na zemlju, prava starica,
još uvijek se sjeća:
Tih silnih vladara i
njihovih država i čudi.
Jakih i strašnih oluja.
Munja i jakih gromova.
Krvavih osvajačkih ratova.
svi ti lijepi i ružni događaji,
okalili su je i ojačali
za dugi i ponosni život.

(08. / 2006.)

(nekoliko puta sam bio na Brijunima
i divio se toj dugovjekoju Starici).

MJESEČE

Pun si,
jako zračiš.
Tvoja energija
ne znam joj ime,
iz sna me budi.
Kroz prozor
pogled tebi leti
i čudim se što to
tako svijetli.
Vrlo si maštovit,
vrlo si tajnovit,
polagano se krećeš,
tajne odat
nećeš.
Gledam te kako
silaziš tiho,
bez žurbe,
zaranjaš iza
gora,
iza mora.
Zaljubljene napuštaš,
neke uspavljuješ,
ribe pozdravljaš,
odlaziš tamo
daleko da danuješ
i da se odmaraš,
a suncu dan
prepuštaš.
I opet sljedeće
noći
ti ćeš doći,
nešto manji
nešto tanji
pa opet veći
pa još veći
i opet ćeš biti
svjedok našoj
tuzi i našoj
sreći
i nećeš nikom
i ništa reći.

DODI MI U SAN

Trčao sam livadom,
ti si me pratila
dok nisi shvatila
da tražim cvijet
za tvoju
ljepotu.
Teško je bilo
takav cvijet naći,
trebalo je
kroz livadu zaći,
I tražit`...
i sebe snažit`
pa pronaći cvijet
lijep,
kao što si ti.
Ja sam ga
našao,
i dok sam do
tebe došao,
ti si mi pobjegla
iz sna.
Srce cvili!
Budim se.
Dan...
Kada ćeš mi opet
doći?

(03. / 2004.)

POSTALA JE MOJA RIJEKA

Svemir nam je bio
tajna veza.
Čekali smo se kroz
mnoge živote.
Pjesma ptica me
dovela do nje.
Dobio sam njenu
ruku.

Primijetih da se puno
nježnosti krije u njoj.
Tijelo mi slomiše
probudene želje.
Srca nam se spojiše
u jedno.
Ona posta rijeka koja
teče mojim venama.
Ja zavoljeh sve
što miriše na nju.
Ne idemo iz bajke
u bajku,
igramo ulogu ljubavi
do kraja.

(09. / 2006.)

NE PRILAZI MI

Ako me sretneš,
ne prilazi mi,
ne budi mi proljeća,
Moja su proljeća
na izmaku.
Ne prilazi mi i ne
sjećaj me na
prohujala ljeta,
na život što je cvao,
na zabave i izlete,
na putovanja i mora.
Ne prilazi mi,
moja su ljeta sve
tiša.

(03. / 2006.)

ISTINITI SNOVI

Imala sam
dvanaest godina,
sanjala sam princa
na krilatu konju.
Bio je lijep,
Bio je prelijep...
I opet snovi
i opet...
Šesnaest mi godina,
šetah ulicom i
sretoh princa vršnjaka.
Prepoznala sam oči,
prepozna usta,
primijetih kosu!
Da, to je On!
Pogleda me...
Ljubavna strijela
ubode me u srce.
Primijeti me...
Zaproši ruku.
Dadoh mu
ubodeno srce.
Uđoh u njega
i tamo ostadoh.
Njegova postadoh.
Snovi se pretvoriše
u tok života.

(04. / 2006.)

KLASAJU MISLI

Sanjao sam vatru
Koja je prilazila
iz tebe u mene.
Upoznah te, Venero,
san se ostvari.
Zaplovio sam
u tvoju ljubav.
Pisao sam ti pjesme,
Stvorismo bajku.
Napravili smo dom
od ljubavi i ruža.
Uništavali smo
Korove i trnje,
sačuvali smo naš dom
od oluja i groma.
Molio sam slavuja
da ti nježno pjeva,
molio sam trešnje
da zriju za tebe,
molio sam Nadu
da nas ne napušta.
Još uvijek vatra
Tinja u meni...
Iz te vatre
klasaju misli
koje od ljubavi
napraviše bajku.

(05. / 2006.)

BUDI MI

Proljeća su iscurila
Ljeta su odjurila.
Ostalo je hladno sunce,
Ostali su suhi cvjetovi,
ostala si i Ti.
Budi mi nada
Bez nade.
Budi mi utejeha
Bez utjehe.
Budi predmet sjaja
Zalazećeg sunca.
Budi mi ljubav
Bez poljubaca.
Budi mi ljubav
Bez zaljubljenosti.
Budi mi suza
U presušenom vrelu.
Budi mi da budeš...

(08. / 2006.)

**PRIZNANJE
(PORUKA)**

Priznajem,
nema cvijeća
više u meni.
Raslo je i cvalo.
Ja ga presadih u
generacije nove.
Presaðeno, ponovo
raste i cvate.
Priznam,
u meni ima
još ljubavi k'o klasja.
Sijem je.
Žanjem je.
Sijte i žanjite,

Neka je sve
s ljubavlju.
Priznajem,
u meni ima
još dobrote.
Ja je darujem.
Koliko mogu
pomažem.
Ne odmažem.
Ljubavlju i
dobrotom
nadjačajmo
smrt.

(03. / 2006.)

Recenzije

PJESNIČKI TKALAČKI STAN ANTE STANIĆA

Povodom tiskanja «Stotinu i jedne izabrane pjesme Ante Stanića»

Kad stvari srca polete vani riječi se ne biraju – iskaz je tada najčešće ekstatički sintetički sklop kojeg u cjelini razumije samo autor, a koji se u većini slučajeva čitaocu pojavljuje kao fraziranje ili nerazgovjetnost. Snaga iskrenog osjećaja, onoga koji se čovjeku pretvori već na usnama u riječi, u pjesmu pjevanja dakle, jeste jedina istinska poezija, i to je snaga onoga što se mora zapisati. Dočim je «urbana», autorska poezija uglavnom produkt volje za pisanjem, u kojem autor traži «motiv» i «inspiraciju» - on je pisac ne po stanju no po zvanju. Odatle mnogo iver-poezije visoko sofisticiranog jezika i prefinjene fraze. To je poezija niskog intenziteta, presipana i rafinirana redakcijama stotinama puta dok se ne dođe do nekog reziduma koji se može za nešto iskoristiti. Ovo pisanje po zadatku se ne razlikuje mnogo od ideološkog mišljenja po zadatku, oboje je naručeno i približno prazno. S druge strane, istinski autorska baš kao i narodna poezija ne pravi takve greške – narodni pjevač ne pjeva ono što ga ne vuče, a narodni pjesnik ne govori dok ne gruha iz njegovih prsa. Istinsko pjevanje nastupa kad muzika provali iz čovjeka, jer istinski autor jednostavno mora da govori ono što je u njemu; on ne traži motive, no od njih bježi ispisujući ih svuda svojim tragom, čak i živim govorom i pojavom. Jedna takva autentična pojava je i autor ovih izabranih stihova pred vama.

Stotinu i jedna izabrana pjesma Ante Stanića, pučkog trubadura, predstavlja jezgru njegovog pjesništva probranu iz pet njegovih zbirki («Anticiklona», «Život je poezija», «Pečat moje duše», «Biseri ispod Inča» i «Zlatni stihovi»). Opus ovog velikog životnog putnika, učitelja, gastarbajtera, ugostitelja, pjesnika, biznismena i dobročinitelja je upravo ovako bogat i raznolik kakav je njegov profesionalni i životni put. Među ovih stotinu i više pjesama čitatelj će naći temate, motive, slutnje i ideje vezane za skoro svekoliki ljudski egzistencijalni

univerzum. Ante Stanić je kapetan duge plovidbe ljudske ekspedicije, čovjek sa kičmom i vizijom otkrivača kontinenata. Njegova poezija predstavlja njegovu želju da prizore sa tih kontinenata dijeli sa nama, putnicima manjih dometa.

Opseg njegovog životnog kretanja podrazumijeva narodnu neposrednost izraza, nesklonost mistifikatorskim sklopovima i dvosmislicama. Iz njega bije ljudskost njegove životne borbe i volje da njena iskustva i osjećaje podijeli sa drugima. Poezija Ante Stanića je baš taj proboj pjesme iz prsa, ljudske topline kroz kožu očiju. Ta je poezija upravo onakva kakav je Ante Stanić licem – izravna, krupna i životno nadmoćna nad bilo kakvom kalkulacijom ili krasnorječjem. Nije da je to poezija bez lijepih riječi, ali to je poezija koja ne «koristi» ljepotu radi poetskog efekta, no se prefinjenost pojavljuje onda kad se u pjesniku pojavi čovjek, i on to nepostideno i izravno izražava. Upravo tako ova poezija iznosi i svoje savjete, ponekad naizgled očinski grubo, ali krajnje dobronamjerno, baš kao što bi kakav istočnjački pjesnik sastavio neku filozofsku pjesmu savjetnicu. Upravo zato su njegove pjesme pokatkad repetitivnih motiva kao da se radi o mantrama. Čini se da autor nastoji utisnuti svoj savjet i dobrotu srca u čitatelja. Čitavo vrijeme se očituje ta roditeljska težnja autoreva – svaki stih sija plemenitošću, kao da sudbina svijeta zavisi od njegove namjere. I upravo kad poezija ima taj stav može se govoriti o istinskoj umjetnosti duha, umjesto ispovjedne ili psihoanalitičke, čime se obično bavi iscijedeđeni hiperstilizirani artizam.

Upravo zato ekspresivnost ovih stihova koji ne teže upečatljivosti je utoliko veća. Autor opjeva plemenitost duše i prirode skromnosti za plemenite duše, jer, na kraju krajeva, kome se sve to inače i može govoriti? Kritičarima, ministrima kulture, lektorima, redaktorima? Autor dobro zna da se govori samo potencijalnim pjesnicima plementitosti među nama, ponekad i djeci. On svjetuje i sjećanja prenosi svojoj sabraći, plemenitom i prostom čovječanstvu, ne onom što na đavola ustaje. Autor često ne pazi da li koristi opće simbole ili ne, jer on čitavo vrijeme silinom svoje duše hrli čitaocu, baš kao što hrli svojim sinovima, unucima ili životnoj saputnici.

On želi čitaocu ono što je dao svojoj porodici i ono što je njemu dala zavičajna priroda – nepresušna vrela miline,

ostvarenje čuda bajke o poštenju. Teško mu je da vjeruje, a još teže nama, da je «dječak maštovnjak» ostvario svoju bajku, i na kraju svakog ostvarenog sna on uzvikuje. «Dogodilo se to i meni!». Pjesma se zove – kako drugačije! – «Stvarna bajka», i kaže: «Čitao sam: / o dječaku maštovnjaku / koji je cijeli svijet prošao / i opet na kraju / u svoj dom došao. / Dogodilo se to i meni!». A onda ga bajka pretvara u radnika, i kaže: «Čitao sam: / O dječaku radišnjaku / koji je raditi puno htio / pa je radom i umijećem / svoje snove ostvario. / Desilo se to i meni!». A onda bajka dječaka pretvara u čarobnjaka dobra koji je u dvorcu živio i sve ljude volio, životu se divio, i pjesnik kaže: Desilo se to i meni! I čitao je pjesnik i o ocu sa tri vrijedna sina koje krasi toplina, s unucima kao sjajnim zvjezdicama, i kaže: desilo se to i meni! I na kraju čitao je «o čovjeku koji poštuje Boga / pa je zbog toga Bogu mio / Koji pomaže drugim ljudima / da bi im želje ispunio. / Desilo se to i meni! / Zato ovo nije bajka / već istina prijatelju / koju su zajedno Otac i Majka / ostvarili kao najljepšu želju.»

To je fantastična stvarna bajka Ante Stanića, ratnika radine svjetlosti, onog koji voli i kojeg vole, jer sa njim drugačije i ne može. I upravo je to čudo ostvarenja plemenite namjere ono najviše što nam se ima reći. Anto Stanić je to uspio, bez ikakve lažne pastoralnosti – uspio nam je prenijeti najdublje ostvarenje najnježnije ljudske nade. Na pjesmi «Stvarna bajka» mu bosanskohercegovačko pjesništvo mora ostati trajno zahvalno. Jer teško je postići ovako izvoran govor, pogotovu o nečemu što je najprostija istina ljudskog postojanja: budi iskren i doći će ti poštenje, budi pošten i sustiće te tvoja bajka.

Ante Stanić nam uspijeva ovako stvarno govoriti jer je pjesnik koji se ne stidi sebe, ne bježi od livadskog šarenila misli koje mu pridolaze, i on zapisuje sve što misli da je značajno za reći. On je istinski pjesnik svih sadržaja čovječjeg iskustva. Jer on je roditelj svom čitaocu, i on prenosi sve što mu treba reći, od nepokošenih cvjetnih livada do uzaludnih miliona mrtvih vojnika, pokošenih kao strnjište. Taj nas roditelj stalno podsjeća na vrijednost majke, zavičaja, ljubavi i rada, u svakoj je pjesmi voditelj. Jer to je Anto Stanić – otac tri sina-pjesme i vlasnik firme poštenja i suljudskosti. Bez tog odnosa ne bi ni bilo moguće pisati ovu «izravnu poeziju», da je tako nazovemo, ako joj već treba žanrovsko određenje. U njoj je

livada zaista livada, a ne simbol nekog akademskog maniriste. Zato čitatelj osjeti miris cvijeta kad pjesnik – naizgled krajnje prostodušno, ali u autentičnom kontekstu – spomene da mu nedostaje cvijet. Čitatelju je jasno da tu nikad nema ravnodušja akademskog, jalovog «pjesnikovanja».

Jer Anto Stanić je autor koji u svakom motivu nalazi izvor snage i mogućnost ljudske sreće. Ovo je poezija snage, poezija čovjeka samoopstojnika, ona ne plače nad sobom, niti kuka nad drugima. Nekad se sažali, ali tu nema zaprepaštenosti – ova poezija pjeva o životnom križu pod kojim se nabijaju svačija križa. Međutim, miris zavičaja za nju skoro uvijek otklanja smrad znoja. U toj poeziji «lozi Stanića» nema kraja, jer «dok njivu obrađujem / prisjećam se djeda Nike / čija mi je ljudska snaga / otvarala sve vidike». Zavičaj nas čuva kao što i mi njega trebamo, i zato: «svojoj djeci poručujem / i njihovoj kad odrastu / čuvajte mi Krčevinu / da sjećanja ne zarastu.» Jer ako ne zarastu i ako se čovjek ne odrodi od svog srca, moguće je - kao što kaže Stvarna Bajka - maštati «kako ću i ja / jednog dana veliki postati / i pod Inčom u Kreševu / cijeli život ostati», kao da se je čitav život raslo da bi se bolje s domom sraslo.

I na kraju nema se šta reći, jer kraja ovoj poetici nema jer «krv Stanića i Ljiljića roda / spojiše se ko čarobna voda» i tako «obitelj raste – velika milina». A pjesniku ostaje njegova čarobna kovačnica:

«Meni srce veli: Piši što ti kažem.
Ja mu otkucaje u stihove slažem.»

Kuj Ante, nek' ti iskre svud po Bosni vrcaju! Nek' se bajka tvoja stvarna u stvarnost svih nas prometne!

U Sarajevu, 21. 02. 2008.
Admiral Mahić

LJUBAV U PJESNIČKOM VRTU ANTE STANIĆA

U vrijeme kada tradicionalna poezija odumire, a s njome i rimovana forma pisanja, svaka pojava pjesnika koji njeguje stoljetnu i milenijsku tradiciju lirsko-epskog pjevanja dobrodošla je, ne samo radi podsjećanja na izvore naše pismenosti, već i kao prijevika potreba i sretna spona prošlog i sadašnjeg vremena s vremenom koje će tek doći. U takvu pjesničku pojavu ubrajam bez dvojbe pjesnika i gospodarstvenika Antu Stanića.

Sraz tradicionalne s modernom lirikom kod pjesnika Ante Stanića moguć je iz nekoliko razloga koji su u uskoj međusobnoj vezi. Ponajprije zato što je Stanić svoje prve pjesme napisao krajem pedesetih i početkom šezdesetih godina prošloga stoljeća (i milenija). Potom, što je napravio dugu stanku u pisanju poradi rješavanja drugih životnih pitanja.

I na koncu, zato što su lirika kao neuništivi simbol ljubavi i epika kao moćan način pjesničkog kazivanja o ljudima i događajima iz daleke prošlosti, upisane u njegov pjesnički i ljudski kod kao trajna i nadnaravna umjetnička vrijednost.

Pjesnik Anto Stanić ne piše poeziju iz egzistencijalnog razloga, jer je pitanje materijalne egzistencije riješio radeći druge, po svemu ne poetske poslove. On poeziju stvara iz nasušne duhovne potrebe da sebi i drugima pokaže i dokaže da je duh iznad materije. Duh, zapravo upravlja materijalnim svijetom. U takvom kontekstu poezija je unutarnja potreba, spiritus movens bez kojeg bi njegov život ostao nepopunjen vrijednostima koje su zbiljski sadržaj njegova bića. Pišući poeziju, Anto Stanić nam otkriva tajne svoje ljudske opstojnosti, svoga plemenitog humanizma i napose, ostvarenog iznad prosječnog životnog uspjeha kojega mnogi mogu samo željeti i sanjati, ali ne i doseći.

Obdaren neograničenom širinom duha, kozmopolitskim gledanjem na ljude i svijet koji ga okružuje, a uvijek spreman drugima pokazati put koji vodi do uspjeha, on ispisuje bukete stihova koji krijepe dušu, vraćaju nadu i ljubav i uzdižu nas iznad svakodnevnog životne prozaičnosti i dramatičnosti. Na taj način pokazuje nam da je život priča, a ljubav u njemu pjesma.

Domoljublje kao vrhunac odanosti domu, zemlji, zavičaju i ljudima, izvire iz pjesnikove planetarne ljubavi, što se začela i razvila u njegovoj osjetljivoj i suosjećajnoj duši. Ljubav je za Antu Stanića centar svijeta i os oko kojeg se vrti čovječanstvo. Kada se ta os okreće ritmično, tada zemljom vladaju mir i dobro. Kada kretanje postane aritmično, zlo i rat napadaju ljudsku svijest i podsvijest i udaraju na naše živote i domove u razarajućoj formi i sadržaju. U ljudskoj borbi za opstojnost Dobra, Anto Stanić u svome pjesničkom vrtu uzgaja isključivo ljubav. Sve drugo za njega je korov kojega treba ukloniti pjesmom i dobrotom.

Baštineći ljubav kao neupitno ljudsko odredište, Stanić u njezino središte, u epicentar libida stavlja ženu. Ona podjednako simbolizira bezgrješnu Mariju djevicu i grješnu Evu, jer čovječanstvo nastaje i razvija se u njezinoj utrobi. Iz ljubavi kako Bog određuje, ili požude kako đavo prokazuje.

Ljubav je izvor sreće, vrhunac doživljaja, savršenstvo opijenosti duha i tijela, cilj kojem se teži, životni smisao u besmislu zbilje, istina o dobru i ponor koji nas vuče na samo dno života. Od ljubavi se raste i razvija, bez ljubavi se suši i propada. Ljubav je ključ koji otvara vrata što u raj vode, jednako koliko je njezina negacija ključ za vrata pakla.

Pjesnik to najbolje znade i zato nam ljubav servira u pjesmi, ne ostavljajući nam prostor niti mogućnost za tugu i pojavu zla. On to zlo pjesmom sasijeca u samome korijenu. Otuda poeziju Ante Stanića treba razumjeti i prihvatiti kao lijepu mogućnost za vraćanje osmijeha na naša lica i radosti u naša srca. I za skidanje maske satkane od briga i nezadovoljstva kojega mnogi nose umjesto osmijeha.

U tome jeste najveća vrijednost Stanićeve poezije, zbog čega će i ova knjiga, uvjeren sam, pronaći svoje odane čitatelje i poklonike. Za pohvalu je pjesniku što će i ova knjiga, koja nosi pečat njegove široke duše, biti humani dar onima koje poezija usređuje i vraća im nadu.

Ivo Mijo Andrić

BILJEŠKE O AUTORU

Anto Stanić je rođen 2.2.1942. godine u C Kameniku općina Kreševo. Osnovnu školu je završio u svome mjestu i u Fojnici, a učiteljsku školu u Sarajevu. Radio je kao učitelj pet godina. Odmah na početku učiteljske karijere se i oženio. 1969. god sa ženom Lucom odlazi na privremeni rad u Njemačku. Poslije pet godina rada, te izgradnje obiteljske kuće, vraćaju se u Kreševo i otvaraju restoran. Kako posao nije išao vraćaju se ponovo u Njemačku. Ponovo su Anto i Luca par godina u Njemačkoj. Po drugom povratku u Kreševo, Anto se zapošljava u Osiguranju i tu ostaje do otvaranja svoga poduzeća 1978. godine, a Luca se zapošljava u Ugostiteljstvu i također radi do otvaranja prve prodavnice obitelji Stanić 1983 godine.

Biznis je krenuo. Luca i Anto su udarili temelje, a sinovi su stasali, preuzimali poslove i digli ih na viši nivo. Anto se povlači iz biznisa i posvećuje se aktivnom bavljenju pisanja.

Anto poeziju piše od osmog razreda, kada je napisao i prvu pjesmu "Kod bake". Pisao je, opisivao je samo one situacije koje je emotivno doživljavao.

Pod kraj devedesetih godina dvadesetog stoljeća Anto prikuplja sve napisano i počinje se intenzivno baviti pisanjem i izdavanjem knjiga. Pjesme su mu objavljivane u mnogim časopisima i elektronskim medijima u BiH i Hrvatskoj.

Do sada objavljene knjige:

Zbirke pjesama: <<Biseri ispod Inča>>, <<Poetske kovanice iz kreševa>> i <<Zlatni stihovi>> Savjeti za mlade »Kako uspjeti«.

Tema iz psihologije <<Ti si kormilar svoga života>>.

Zbirke pjesama: <<Pečat moje duše>>, <<Život je poezija>> i <<Tebi ljubavi>>.

Obiteljska monografija >>Poduzetnička obitelj iz Kreševa>>.

Mudrosti <<Zlatna pravila života>>.

Zbirke pjesama: "Kad sam bio dijete", "Bosnom do Hercegovine" i "Anticiklona".

Autobiografski roman "Istinita bajka".

Knjige “Majko hvala ti” i “Kreševski pjesnici”, Anto priređuje i izdaje s Ivom Mijom Andrić.

Anto je član Matice Hrvatske, član Udruge Književnika Hrvatske, član Udruge pjesnika “Tin Ujević” i predsjednik Upravnog odbora književne fondacije “Fra Grgo Martić.